

[Lene Bro.]

ikke længere er til stede. Loven indeholdt dels afskaffelse af en særbeskatning, dels en række bestemmelser, der sigtede mod at fremme filmkunsten både i produktions- og forevisningsleddet. De opgaver, der blev til- lagt filmfonden, havde næsten alle karakter af støtteforanstaltninger til en bestående erhvervsstruktur, mens kunstopgaver, som erhvervet ikke selv havde villet påtage sig, som uddannelse og fremstød for danske film i udlandet blev overladt til selvstændigt initiativ i filmfonden.

Udover ønskerne fra biografside om at blive fritaget for billet- og bevillingsafgift retter kritikken mod den nuværende film- ordning sig især imod det forhold, at der i dag i langt mindre omfang end i 1964 findes et risikovilligt privat erhvervsliv, som kan og vil løse opgaver af filmkulturel art. Man må forvente, at der i fremtiden vil være relativt få producenter, som selv med betyde- lig støtte fra filmfonden vil tage initiativ til at gennemføre kunstnerisk betonedede pro- duktioner, som indebærer økonomisk risiko. Det må anføres, at ud af 16 støttede film i 1970-71 har 14 indspillet mindre end 100.000 kr. og har derfor langt fra kunnet dække deres produktionsomkostninger. Hertil kommer, at udviklingen, sådan som den er foregået, siden 1964-loven trådte i kraft, meget tydeligt demonstrerer stigende vanskeligheder for, at kunstnerisk værdi- fulde film kan nå ud til det publikum, der vitterlig eksisterer landet over. Det gælder både de film, der er produceret i Danmark, og det store antal film af meget høj kvalitet, der produceres i den øvrige del af verden.

Selv en betydelig udbygning af støtte- foranstaltninger vil ikke i sig selv være til- strækkeligt, og hvis filmkunst skal eksistere i et land som Danmrk og en national film- produktion opretholdes, må der fra det of- fentliges side udvises initiativ på de områ- der, hvor det private erhvervsliv ikke ser sig i stand til at løse opgaverne. Det er derfor med stor tilfredshed, mit parti ser på mini-

sterens nye filmlovforslag, specielt fordi dette lovforslag i modsætning til det, vi behandlede i forrige samling, ikke er skizo- frent, forstået på den måde, at det forslag, vi arbejdede med i sidste samling, var opdelt i to modstridende interesser, nemlig erhvervs- interesser på den ene side og kunstinteres- ser på den anden side. Det ville have været en svær lov at administrere, hvorimod det lovforslag, vi i dag har til første behandling, er enkelt og klart og samtidig vil blive en kunstlov, idet det foreslås, at filmfonden afskaffes, således at støtte til filmkunsten går direkte over finansloven.

Navneforandringen fra filmfonden til det danske filminstitut er ikke ny vin på gamle flasker. Det er ikke en fond mere, hvor mid- lerne kommer fra branchen, men det er en kunstlov. Det er et af de mest fremsynede kulturlovforslag, et parti nogen sinde har fremsat, fordi det foruddiskonterer en struk- turændring af kulturmiljøet og kulturlivet. Det betyder bl. a. decentralisering væk fra København og mulighed for en række kultur- aktiviteter omkring vore folkebiblioteker, som nu også får mulighed for at vise film. Det, der sker, er en strukturændring, hvor de i 1920erne og 1930erne opførte bio- grafpalæer med plys og marmor, som kunne bruges ca. 4 timer i døgnet, langsomt for- svinder til fordel for nye utraditionelle fore- visningssteder, der kan anvendes til andre formål, f. eks. små art cinemas, biblioteker og andre steder, hvor der i forvejen findes kulturaktivitet.

Om området uddannelse i lovforslaget bemærker man sig, at den er i takt med udviklingen. Man vil søge at koordinere visse uddannelsesdiscipliner inden for be- slægtede uddannelsesinstitutioner som f. eks. teaterskolerne, også dem i Jylland og på Fyn, og musikkonservatorierne, men først og fremmest Danmarks radio. Det betyder en bedre og en bredere uddannelse inden for de audiovisuelle medier, det bety- der en demokratisering af uddannelsen, der nu kan gives til en bredere kreds, og slutte-